୧୯-୨-୨୦ ପ୍ରାତଃ ମୁରଲୀ ଓମ୍ ଶାନ୍ତି "ବାପଦାଦା" ମଧୁବନ

"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:- ତୁମକୁ ଚାଲିବା ବୁଲିବା ସମୟରେ ଯୋଗଯୁକ୍ତ ରହିବାର ଅଭ୍ୟାସ କରିବାକୁ ହେବ । ଜ୍ଞାନ ଏବଂ ଯୋଗ ଏହି ଦୁଇଟି ହିଁ ମୁଖ୍ୟ ଜିନିଷ, ଯୋଗ ଅର୍ଥାତ୍ ମନେ ପକାଇବା ।"

ପ୍ରଶ୍ନ:- ବୁଦ୍ଧିମାନ ପିଲାମାନଙ୍କ ମୁଖରୁ କେଉଁ ଶବ୍ଦ ବାହାରିନଥାଏ ?

ଉତ୍ତର:- ମୋତେ ଯୋଗ ଶିଖାଅ, ଏହି କଥା ବୁଦ୍ଧିମାନ ପିଲାମାନେ କହିବେ ନାହିଁ । ନିଜର ପିତାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ କ'ଣ ଶିଖିବାକୁ ପଡେ କି ! ଏହି ପାଠଶାଳା ପାଠପଢିବା ଓ ପଢାଇବା ପାଇଁ ହିଁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ । ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ ଯୋଗ କରିବା ପାଇଁ ବିଶେଷ ଭାବରେ ବସିବାକୁ ପଡିବ । ତୁମକୁ ତ କର୍ମଧନ୍ଦା କରିବା ସମୟରେ ମଧ୍ଯ ବାବାଙ୍କୁ ଯାଦ କରିବାର ଅଭ୍ୟାସ କରିବାକୁ ହେବ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଏବେ ଆତ୍ମିକ ପିତା ବସି ଆତ୍ମିକ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଆତ୍ମିକ ପିତା ବ୍ରହ୍ମାବାବାଙ୍କ ଏହି ରଥ ଦ୍ୱାରା ଆମକୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ବାବାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ହୋଇଛ ତେବେ ବାବାଙ୍କୁ ଅଥବା କୌଣସି ଭଉଣୀ କିମ୍ବା ଭାଇଙ୍କୁ ଯଦି କହିବ ଯେ ମୋତେ ବାବାଙ୍କୁ କିପରି ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ ଶିଖାଅ, ଏପରି କହିବା ତୁମ ପକ୍ଷରେ ଶୋଭାପାଉନାହିଁ । ତୁମେ କୌଣସି ଛୋଟ ପିଲା ତ ନୁହେଁ ନା । ଏକଥା ତ ଜାଣିଛ ଯେ ଆତ୍ମା ହେଉଛି ମୁଖ୍ୟ । ତାହା ତ ଅବିନାଶୀ ଅଟେ । ଶରୀର ହେଉଛି ବିନାଶୀ । ମୁଖ୍ୟ ତ ଆତ୍ମା ହେଲା ନା । ଅଜ୍ଞାନ କାଳରେ ଏହି ଜ୍ଞାନ କାହାର ରହିନଥାଏ ଯେ ଆମେ ଆତ୍ମା ଅଟୁ, ଶରୀର ଦ୍ୱାରା କଥା କହୁଛୁ । ଦେହ-ଅଭିମାନର ବଶୀଭୂତ ହୋଇ କହିଥାନ୍ତି ମୁଁ ଏହା କରୁଛି । ଏବେ ତୁମେ ଦେହୀ ଅଭିମାନୀ ହୋଇଛ । ଜାଣିଛ ଆତ୍ମା କହୁଛି ଏହି ଶରୀର ଦ୍ୱାରା, କର୍ମ ମଧ୍ୟ କରୁଛି, ଆତ୍ମା ପୁରୁଷ ଅଟେ । ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି— ଶୁଣିବାକୁ ମିଳୁଛି- ଏହି କଥା ଅନେକ ପିଲାମାନେ କହୁଛନ୍ତି ଯେ ଆମକୁ ଯୋଗରେ ବସାଅ । (ଏହି ସଂକଳ୍ପରେ) ସମ୍ମୁଖରେ ଜଣେ ବସିଥା'ନ୍ତି ଯେ ମୁଁ ମଧ୍ୟ ବାବାଙ୍କ ଯାଦରେ ବସିବି, ଇଏ ମଧ୍ୟ ବସନ୍ତୁ । ତେବେ ପାଠଶାଳା ତ ଏଥିପାଇଁ ହୋଇନାହିଁ । ପାଠଶାଳା ତ ପାଠପଢା ପାଇଁ ହୋଇଛି ବାକି ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ, କେବଳ ଏଠାରେ ବସିବା ସମୟରେ ତୁମକୁ ଯାଦ କରିବାକୁ ହେବ । ବାବା ତ ବୁଝାଇଛନ୍ତି ଚାଲିବା-ବୁଲିବା, ଉଠିବା-ବସିବା ସମୟରେ ମଧ୍ୟ ବାବାଙ୍କୁ ଯାଦ କର, ଏଥିପାଇଁ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ରୂପେ ବସିବାର ମଧ୍ୟ ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ଯେପରି କେହି କହିଥା'ନ୍ତି ରାମ-ରାମ କୁହ, କ'ଣ ରାମ-ରାମ ଉଚ୍ଚାରଣ ବିନା ଯାଦ କରିପାରିବ ନାହିଁ ? ଯାଦ ତ ଚଲାବୁଲା କରି ମଧ୍ୟ କରିପାରିବ । ତୁମକୁ ତ କର୍ମ କରିବା ସମୟରେ ବାବାଙ୍କୁ ଯାଦ କରିବାକୁ ହେବ । ପ୍ରେମିକ ପ୍ରେମିକା କେବେ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ରୂପେ ବସି ପରସ୍ପରକୁ ଯାଦ କରିନଥାନ୍ତି । କାମକାର୍ଯ୍ୟ ଧନ୍ଦା ଆଦି ସବୁ କରିବାକୁ ହେବ, ସବୁ କିଛି କରି ନିଜର ପ୍ରେମିକଙ୍କୁ ଯାଦ କରିଚାଲ, ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ ତାଙ୍କୁ ଯାଦ କରିବା ନିମନ୍ତେ ସ୍ୱତନ୍ତ୍ର ରୂପେ କେଉଁଠି ଯାଇ ବସିବାକୁ ପଡିବ ।

ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଗୀତ ଅଥବା କବିତା ଆଦି ଶୁଣାଉଛ, ତେଣୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏହା ଭକ୍ତିମାର୍ଗର କଥା ଅଟେ । କହୁଛନ୍ତି ମଧ୍ୟ ଶାନ୍ତିର ଦେବତା, ସେଥିପାଇଁ ତ ପରମାତ୍ମାଙ୍କୁ ହିଁ ମନେ ପକାଉଛନ୍ତି ନୁହେଁ ଯେ କୃଷ୍ଣଙ୍କୁ । ଡ୍ରାମା ଅନୁସାରେ ଆତ୍ମା ଅଶାନ୍ତ ହୋଇପଡିଛି ତେଣୁ ବାବାଙ୍କୁ ଡାକୁଛି କାହିଁକି ନା ସେ ଶାନ୍ତି,ସୁଖ, ଜ୍ଞାନର ସାଗର ଅଟନ୍ତି । ଜ୍ଞାନ ଏବଂ ଯୋଗ ଏହି ଦୁଇଟି ମୁଖ୍ୟ କଥା ଅଟେ । ଯୋଗ ଅର୍ଥାତ୍ ଯାଦ (ମନେ ପକାଇବା) । ସେମାନଙ୍କର ହଠଯୋଗ ବିଲ୍‌କୁଲ ହିଁ ଅଲଗା ଅଟେ । ତୁମର ଅଟେ ରାଜଯୋଗ । ଏଥିରେ ବାବାଙ୍କୁ କେବଳ ଯାଦ କରିବାକୁ ହେବ । ବାବାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ତୁମେ ବାବାଙ୍କୁ ଜାଣିବା କାରଣରୁ ସୃଷ୍ଟିର ଆଦି,ମଧ୍ୟ,ଅନ୍ତକୁ ଜାଣିଗଲଣି । ତୁମେ ସବୁଠାରୁ ବେଶୀ ଖୁସି ହେଉଛ ଯେ ଆମକୁ ଭଗବାନ ପଢାଉଛନ୍ତି । ପ୍ରଥମେ-ପ୍ରଥମେ ଭଗବାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ପୂରା ପରିଚୟ ଜାଣିବା ଦରକାର । ଏପରି ତ କେବେ ଜାଣିନଥିଲ ଯେ ଆତ୍ମା ତାରକା ସଦୃଶ ଅଟେ, ଭଗବାନ ମଧ୍ୟ ତାରକା ସଦୃଶ ଅଟନ୍ତି । ସେ ମଧ୍ୟ ଆତ୍ମା ଅଟନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କୁ ପରମଆତ୍ମା, ସୁପ୍ରିମସୋଲ୍ କୁହାଯାଉଛି । ସେଠି କେବେ ପୁନର୍ଜନ୍ମ ନିଅନ୍ତି ନାହିଁ । ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ ସେ ଜନ୍ମ ମରଣରେ ଆସୁଛନ୍ତି । ନାଁ, ସେ ପୁନର୍ଜନ୍ମ ନେଉନାହାଁନ୍ତି । ନିଜେ ଆସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେ ମୁଁ କିପରି ଆସୁଛି ? ଭାରତରେ ହିଁ ତ୍ରିମୂର୍ତ୍ତିର ଗାୟନ ରହିଛି । ତ୍ରିମୂର୍ତ୍ତି ବ୍ରହ୍ମା-ବିଷ୍ଣୁ-ଶଙ୍କରଙ୍କର ଚିତ୍ର ମଧ୍ୟ ଦେଖାଉଛନ୍ତି । ଶିବ ପରମାତ୍ମାୟେ ନମଃ କହୁଛନ୍ତି ନା । ସେହି ସର୍ବୋଚ୍ଚ ପିତାଙ୍କୁ ଭୁଲିଯାଇଛନ୍ତି, କେବଳ ତ୍ରିମୂର୍ତ୍ତିଙ୍କର ଚିତ୍ର ତିଆରି କରି ଦେଇଛନ୍ତି । ଉପରେ ତ ଶିବ ନିଶ୍ଚିତ ରହିବା ଦରକାର । ଯାହାଦ୍ୱାରା ବୁଝିପାରିବେ ଯେ ଏମାନଙ୍କର ରଚୟିତା ଶିବ ଅଟନ୍ତି । ରଚନା ଠାରୁ କେବେ

ବର୍ସା ମିଳିପାରିବ ନାହିଁ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କଠାରୁ କିଛି ମଧ୍ୟ ବର୍ସା ମିଳୁନାହିଁ । ବିଷ୍ଣୁଙ୍କର ତ ହୀରା ନୀଳାର ମୁକୁଟ ଅଛି ନା । ଶିବବାବାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସେ ପଇସାରୁ ପାଉଣ୍ଡ ଅର୍ଥାତ୍ ମୂଲ୍ୟହୀନରୁ ମୂଲ୍ୟବାନ ହୋଇଛନ୍ତି । ଶିବଙ୍କ ଚିତ୍ର ନଥିବାରୁ ସବୁ ଖଣ୍ଡନ ହୋଇଯାଉଛି । ସର୍ବୋଚ୍ଚ ହେଲେ ପରମପିତା ପରମାତ୍ମା, ତାଙ୍କର ଏହା ରଚନା ଅଟେ । ଏବେ ତୁମକୁ ୨୧ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ସ୍ୱର୍ଗର ବର୍ସା ମିଳୁଛି । ଯଦିଓ ସେଠାରେ ମଧ୍ୟ ବୁଝିବେ ଯେ ଲୌକିକ ପିତାଙ୍କଠାରୁ ଏହି ବର୍ସା ମିଳୁଛି । କିନ୍ତୁ ସେଠାରେ ଜାଣିପାରିବେ ନାହିଁ ଯେ ଏହା ବେହଦ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ପାଇଥିବା ପ୍ରାଲବ୍ଧ ଅଟେ । ଏକଥା ଏବେ ତୁମେ ଜାଣୁଛ । ବର୍ତ୍ତମାନ କରୁଥିବା ରୋଜଗାର ସେଠାରେ ୨୧ ଜନ୍ମ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଭୋଗ କରିବ । ସେଠାରେ ଏହି ପ୍ରାଲବ୍ଧ ବିଷୟରେ କିଛି ଜାଣିପାରିବେ ନାହିଁ । ସେଠାରେ ଏହି ଜ୍ଞାନକୁ ମଧ୍ୟ ବିଲ୍‌କୁଲ୍ କେହି ଜାଣିପାରିବେ ନାହିଁ । ଏହି ଜ୍ଞାନ ନା ଦେବତାମାନଙ୍କ ପାଖରେ, ନାଁ ଶୁଦ୍ରମାନଙ୍କ ପାଖରେ ଥାଏ । ଏହି ଜ୍ଞାନ କେବଳ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କ ପାଖରେ ହିଁ ଅଛି । ଏହା ହେଉଛି ରୁହାନୀ ଜ୍ଞାନ । ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକତାର ଅର୍ଥ ମଧ୍ୟ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି । ଡକ୍ଟର ଅଫ୍ ଫିଲୋସୋଫି କହିଥା'ନ୍ତି, ଡକ୍ଟର ଅଫ୍ ସ୍ପିରିଚୁଆଲ୍ ନଲେଜ ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ବାବାଙ୍କୁ ସର୍ଜନ (ଡାକ୍ତର) ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଇଥାଏ ନା । ସାଧୁ ସନ୍ନ୍ୟାସୀ ଆଦି ସର୍ଜନ ନୁହଁନ୍ତି । ବେଦଶାସ୍ତ୍ର ଆଦି ପଢିଲାବାଲାଙ୍କୁ କ'ଣ ଡକ୍ଟର କୁହାଯିବ । ଯଦିଓ ଉପାଧି ମଧ୍ୟ ଦେଉଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ବାସ୍ତବରେ ରୁହାନୀ ସର୍ଜନ (ଡାକ୍ତର) ଏକମାତ୍ର ବାବା ଅଟନ୍ତି, ଯିଏ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ, ଇଞ୍ଜେକ୍‌ସନ୍ ଲଗାଉଛନ୍ତି । ତାହା ହେଉଛି ଭକ୍ତି । ସେମାନଙ୍କୁ ଡକ୍ଟର ଅଫ୍ ଭକ୍ତି କହିବା ଦରକାର କାରଣ ସେମାନେ ଭକ୍ତି ଅଥବା ଶାସ୍ତ୍ରର ଜ୍ଞାନ ଦେଉଛନ୍ତି । ତାହା ଦ୍ୱାରା କିଛି ହେଲେ ଫାଇଦା ହେଉନାହିଁ, ଆହୁରି ଅଧୋଗତି ହେଉଛି । ତେଣୁ ତାଙ୍କୁ ଡାକ୍ତର କିପରି କୁହାଯିବ ? ଡାକ୍ତର ତ ଲାଭ ଅର୍ଥାତ୍ ରକ୍ଷା କରିଥା'ନ୍ତି ନା । ଏହି ବାବା ତ ହେଉଛନ୍ତି ଅବିନାଶୀ ଜ୍ଞାନର ସର୍ଜନ । ତାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରାପ୍ତ ଯୋଗବଳ ଦ୍ୱାରା ତୁମେ ସଦା ସୁସ୍ଥ ହୋଇଯାଉଛ । ଏକଥା ତ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ହିଁ କେବଳ ଜାଣିଛ । ବାହାର ଲୋକେ କ'ଣ କିପରି ଜାଣିବେ । ସେଥିପାଇଁ ବାବାଙ୍କୁ ଅବିନାଶୀ ସର୍ଜନ କୁହାଯାଉଛି । ଆତ୍ମାମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଯେଉଁ ବିକାରର ଖାଦ ପଡିଛି, ତାକୁ ବାହାର କରିବା, ପତିତରୁ ପବିତ୍ର କରାଇ ସଦ୍‌ଗତି ଦେବା— ଏହି ଶକ୍ତି କେବଳ ବାବାଙ୍କ ପାଖରେ ହିଁ ଅଛି । ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ପତିତ-ପାବନ ଅଟନ୍ତି । କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟକୁ ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ତେଣୁ ବାବା କେଉଁ ଶକ୍ତି ଦେଖାଉଛନ୍ତି ? ସମସ୍ତଙ୍କୁ ନିଜର ଶକ୍ତି ଦ୍ୱାରା ସଦ୍‌ଗତି କରାଉଛନ୍ତି । ସେଥିପାଇଁ ତାଙ୍କୁ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଜ୍ଞାନର ଡାକ୍ତର ବୋଲି କୁହାଯିବ । ଡକ୍ଟର ଅଫ୍ ଫିଲୋସୋଫି— ଏପରି ତ ଅନେକ ମନୁଷ୍ୟ ଅଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ବାବା ହିଁ ଜଣେ ଯିଏ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଡାକ୍ତର ଅଛନ୍ତି । ତେଣୁ ବର୍ତ୍ତମାନ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବି ମୋତେ ମନେ ପକାଇ ପବିତ୍ର ହୁଅ । ମୁଁ ହିଁ କେବଳ ଆସିଛି ପବିତ୍ର ଦୁନିଆ ସ୍ଥାପନ କରିବା ପାଇଁ, ପୁଣି ତୁମେ ପତିତ କାହିଁକି ହେଉଛ ? ପବିତ୍ର ହୁଅ, ଆଉ ପତିତ ହୁଅ ନାହିଁ । ସବୁ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ବାବା ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦେଉଛନ୍ତି— ଗୃହସ୍ଥ ବ୍ୟବହାରରେ ରହି କମଳ ପୁଷ୍ପ ସମାନ ପବିତ୍ର ରୁହ । ବାଳ ବ୍ରହ୍ମଚାରୀ ହୁଅ ତେବେ ପୁଣି ପବିତ୍ର ଦୁନିଆର ମାଲିକ ହୋଇଯିବ । ଏତେ ଜନ୍ମ ଯେଉଁ ପାପ କରିଛ, ବର୍ତ୍ତମାନ କେବଳ ମୋତେ ୟାଦ କରିବା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ସେହି ପାପ ଭସ୍ମ ହୋଇଯିବ । ମୂଳବତନରେ ପବିତ୍ର ଆତ୍ମାମାନେ ହିଁ ରହିଥା'ନ୍ତି । କୌଣସି ପତିତ ସେଠାକୁ ଯାଇପାରିବେ ନାହିଁ । କେବଳ ବୁଦ୍ଧିରେ ଏକଥା ମନେ ରଖିବାକୁ ହିଁ ହେବ— ବାବା ଆମ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ପଢାଉଛନ୍ତି । ଛାତ୍ରମାନେ କ'ଣ ଏପରି କହିବେ ଯେ ଆମକୁ ଶିକ୍ଷକଙ୍କର ୟାଦ କରିବା ଶିଖାଅ । ୟାଦ ଶିଖାଇବାର କ'ଣ ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି । ଏଠାରେ ସନ୍ଦେଲୀରେ କେହି ନ ବସିଲେ ମଧ୍ୟ ଅସୁବିଧା ନାହିଁ । ତୁମକୁ ତ ନିଜର ପିତାଙ୍କୁ ୟାଦ କରିବାକୁ ହେବ । ତୁମେ ସାରା ଦିନ କାମଧନ୍ଦାରେ ରୁହଥିବାରୁ ଭୁଲିଯାଉଛ, ସେଥିପାଇଁ ଏଠାରେ ବସାଯାଉଛି । କିଛି ନହେଲେ ୧୦-୧୫ ମିନିଟ୍ ମଧ୍ୟ ୟାଦ କରନ୍ତୁ । ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କୁ କାମକାର୍ଯ୍ୟ କରି ମଧ୍ୟ ୟାଦରେ ରହିବା ପାଇଁ ଅଭ୍ୟାସ କରିବାକୁ ହେବ । ଅଧାକଳ୍ପ ପରେ ଏହି ପ୍ରେମିକ ମିଳିଛନ୍ତି । ବର୍ତ୍ତମାନ କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ୟାଦ କର ତେବେ ତୁମର ଆତ୍ମାରୁ ଖାଦ ବାହାରିଯିବ ଏବଂ ତୁମେ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ ହୋଇଯିବ । ତେଣୁ ତାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବା ଦରକାର ନା । ହାତରେ ଯେବେ ହାତଗଣ୍ଠି ବାନ୍ଧିଥା'ନ୍ତି ତେବେ ତାଙ୍କୁ କହନ୍ତି ଯେ ପତି ତୁମର ଗୁରୁ ଈଶ୍ୱର ସବୁ କିଛି ଅଟନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ସେ ତ ପୁଣି, ମିତ୍ର, ସମ୍ବନ୍ଧୀ, ଗୁରୁ ଆଦି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇଥାଏ । ତାହା ତ ଦେହଧାରୀ ମାନଙ୍କୁ ୟାଦ କରିବା କଥା ହୋଇଗଲା । ଇଏ ତ ପତିମାନଙ୍କର ପତି ଅଟନ୍ତି, ବିଦେହୀ । ତାଙ୍କୁ ୟାଦ ନିଶ୍ଚୟ କରିବାକୁ ହେବ । କେହି କହୁଛନ୍ତି ଆମକୁ ନିଷ୍ଠାରେ ବସାଅ । କିନ୍ତୁ ଏହା ଦ୍ୱାରା କ'ଣ ହେବ । ୧୦ ମିନିଟ୍ ମଧ୍ୟ

ଯଦି ଏଠାରେ ବସୁଛନ୍ତି ତେବେ ଏପରି ଭାବ ନାହିଁ ଯେ କେହି ଏକରସ ହୋଇ ବସୁଛନ୍ତି । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ କାହାର ପୂଜା କରିବା ପାଇଁ ବସିଲେ ମଧ୍ୟ ବୁଦ୍ଧି ବହୁତ ଏଣେତେଣେ ଭ୍ରମିତ ହୋଇଥାଏ । ଯେଉଁମାନେ ନୌଧା ଭକ୍ତି କରିଥାନ୍ତି ତାଙ୍କୁ ଏହି ନିଶା ଲାଗିଥାଏ ଯେ ଆମକୁ ସାକ୍ଷାତ୍କାର ହୋଇଯାଉ । ସେ ଆଶା ନେଇ ବସିଥା'ନ୍ତି । ଜଣଙ୍କର ସ୍ମୃତିରେ ତଲ୍ଲୀନ ହୋଇଯାଆନ୍ତି । ତେବେ ଯାଇ ସାକ୍ଷାତ୍କାର ହୋଇଥାଏ । ତାକୁ ନୌଧା ଭକ୍ତି ବୋଲି କୁହାଯାଇଥାଏ । ସେହି ଭକ୍ତି ଏପରି କରିଥାନ୍ତି ଯେପରି ପ୍ରେମିକ-ପ୍ରେମିକା ଅଟନ୍ତି । ଖାଇବା ପିଇବା ସମୟରେ ବୁଦ୍ଧିରେ ମନେ ରହିଥାଏ । ତାଙ୍କ ପାଖରେ ବିକାରର କଥା ନଥାଏ, ଶରୀର ପ୍ରତି ସ୍ନେହ ହୋଇଯାଇଥାଏ । ପରସ୍ପରକୁ ଦେଖିବା ବିନା ରହିପାରନ୍ତି ନାହିଁ । ଏବେ ତୁମ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି କେବଳ— ମୋତେ ମନେପକାଇବା ଦ୍ୱାରା ତୁମର ବିକର୍ମ ବିନାଶ ହେବ । କିପରି ତୁମେ ୮୪ ଜନ୍ମ ନେଇଛ । ବୀଜକୁ ମନେ ପକାଇବା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ସାରା ବୃକ୍ଷ ମନେ ପଡିଯାଉଛି । ଏହା ଭିନ୍ନ ଭିନ୍ନ ଧର୍ମର ବୃକ୍ଷ ଅଟେ ନା । ଏହା କେବଳ ତୁମ ବୁଦ୍ଧିରେ ହିଁ ଅଛି ଯେ ଭାରତ ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣିମ ଦୁନିଆ ଥିଲା, ଏବେ ଲୌହ ଦୁନିଆ ହୋଇଗଲାଣି । ଏହି ଇଂରାଜୀ ଅକ୍ଷର ବହୁତ ଭଲ ଅଟେ,ଏଥିରୁ ଅର୍ଥ ମଧ୍ୟ ଯଥାର୍ଥ । ପ୍ରଥମେ ଆତ୍ମା ଖା□ ସୁନାଭଳି ହୋଇଥାଏ ପରେ ସେଥିରେ ଖାଦ ପଡିଯାଇଥାଏ । ଏବେ ବିଲ୍‌କୁଲ୍ ମିଥ୍ୟା ହୋଇଗଲାଣି । ଏହାକୁ ଲୌହଯୁଗ ବୋଲି କୁହାଯାଉଛି । ଆତ୍ମାମାନେ ଆଇରନ୍ ଏଜ୍‌ଡ ହେବା ଦ୍ୱାରା ଅଳଙ୍କାର ଅର୍ଥାତ୍ ଶରୀର ମଧ୍ୟ ସେହିପରି ହୋଇଗଲାଣି । ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ପତିତ-ପାବନ ଅଟେ, ତେଣୁ ମୋତେ ହିଁ ମନେ ପକାଅ । ତୁମେ ମୋତେ ଡାକୁଛ ଯେ ହେ ପତିତ-ପାବନ ଆସ । ମୁଁ କଳ୍ପ-କଳ୍ପ ଆସି ତୁମକୁ ଏହି ଉପାୟ ବତାଉଛି । ମନମନାଭବ, ମଧ୍ୟାଜୀଭବ ଅର୍ଥାତ୍ ସ୍ୱର୍ଗର ମାଲିକ ହୁଅ । କେହି କେହି କହୁଛନ୍ତି ଆମକୁ ଯୋଗରେ ବହୁତ ମଜା ଲାଗୁଛି, ଜ୍ଞାନରେ ଏତେ ମଜା ନାହିଁ । ବାସ୍, ଯୋଗ କରି ପଳାଇବେ । ଯୋଗ ହିଁ ଭଲ ଲାଗୁଛି, କହୁଛନ୍ତି ଆମକୁ ଶାନ୍ତି ଦରକାର । ଆଚ୍ଛା, ବାବାଙ୍କୁ ତ ଯେଉଁଠି ବସି ମଧ୍ୟ ଯାଦ କର । ଯାଦ କରି-କରି ତୁମେ ଶାନ୍ତିଧାମକୁ ଚାଲିଯିବ । ଏଥିରେ ଯୋଗ ଶିଖାଇବାର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ବାବାଙ୍କୁ କେବଳ ଯାଦ କରିବାକୁ ହେବ । ଏପରି ବହୁତ ଅଛନ୍ତି ଯିଏକି ସେ□ରକୁ ଯାଇ ଅଧଘ□ା କିମ୍ବା ୪୫ ମିନିଟ୍ ବସିଥା'ନ୍ତି, କହନ୍ତି ଆମକୁ ନିଷ୍ଠାରେ ବସାଅ ଅଥବା କହିବେ ବାବା ନିଷ୍ଠା କରାଇବା ପାଇଁ ପ୍ରୋଗ୍ରାମ ଦେଇଛନ୍ତି । ଏଠାରେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଚଲାବୁଲା କରିବା ସମୟରେ ଯାଦରେ ରୁହ । ଚଲାବୁଲା ସମୟରେ ମନେ ପକାଇ ନ ପାରିବା ଠାରୁ ବସି ବସି ମନେ ପକାଇବା ଭଲ । ବାବା ମନା କରୁନାହାଁନ୍ତି, ବରଂ ସାରା ରାତି ବସ, କିନ୍ତୁ ଏପରି ଅଭ୍ୟାସ କରିବା ଅନୁଚିତ୍ ଯେ ବାସ୍ ରାତିରେ ହିଁ ଯାଦ କରିବୁ ଏହି ଅଭ୍ୟାସ କରିବାକୁ ପଡିବ ଯେ କାମକାର୍ଯ୍ୟ କରି ମଧ୍ୟ ଯାଦ କରିବାକୁ ହେବ । ଏଥିରେ ବହୁତ ମେହନତ କରିବାକୁ ହେବ । ବୁଦ୍ଧି ଘଡିକୁ ଘଡି ଅନ୍ୟ ଆଡକୁ ଭ୍ରମିତ ହୋଇଯାଇଥାଏ । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ମଧ୍ୟ ବୁଦ୍ଧି ଅନ୍ୟ ଆଡକୁ ପଳାଇଥାଏ ପୁଣି ନିଜକୁ ଚିମୁଟି ଦେଇଥାନ୍ତି । ଏଠାରେ ପ୍ରକୃତ ଭକ୍ତମାନଙ୍କର କଥା କୁହାଯାଉଛି । ତେଣୁ ଏଠାରେ ମଧ୍ୟ ସେହିପରି ନିଜେ-ନିଜ ସହିତ କଥା ହେବା ଉଚିତ୍ । ବାବାଙ୍କୁ କାହିଁକି ଯାଦ କଲ ନାହିଁ ? ଯାଦ ନ କଲେ ବିଶ୍ୱର ମାଲିକ କିପରି ହେବ ? ପ୍ରେମିକ-ପ୍ରେମିକା ତ ନାମ-ରୂପରେ ଛନ୍ଦି ହୋଇ ରହିଥା'ନ୍ତି । ଏଠାରେ ତ ତୁମେ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବି ବାବାଙ୍କୁ ଯାଦ କରୁଛ । ଆମେ ଆତ୍ମା ଏହି ଶରୀରରୁ ଅଲଗା ଅଟୁ । ଶରୀରରେ ଆସିବା ଦ୍ୱାରା ହିଁ କର୍ମ କରିବାକୁ ପଡୁଛି । ଅନେକ ଏପରି ମଧ୍ୟ ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ କହୁଛନ୍ତି ଆମେ ସାକ୍ଷାତ୍କାର କରିବୁ । ସାକ୍ଷାତ୍କାର କ'ଣ କରିବୁ । ସେ ତ ବିନ୍ଦୁ ଅଟନ୍ତି ନା । ଆଚ୍ଛା, କେହି କହୁଛନ୍ତି କୃଷ୍ଣଙ୍କ ସାକ୍ଷାତ୍କାର କରିବୁ । କୃଷ୍ଣଙ୍କ ଚିତ୍ର ମଧ୍ୟ ଅଛି ନା । ଯାହା ଜଡ ଅଛି ତାକୁ ପୁଣି ଚୈତନ୍ୟରେ ମଧ୍ୟ ଦେଖିବ ଏହାଦ୍ୱାରା ଲାଭ କ'ଣ ହେଲା ? ସାକ୍ଷାତ୍କାର ଦ୍ୱାରା କିଛି ଫାଇଦା ମିଳିବ ନାହିଁ । ତୁମେ ବାବାଙ୍କୁ ଯାଦ କରିପାରିଲେ ହିଁ ଆତ୍ମା ପବିତ୍ର ହୋଇଯିବ । ନାରାୟଣଙ୍କର ସାକ୍ଷାତ୍କାର ହେବା ଦ୍ୱାରା କଣ କେହି ନାରାୟଣ ହୋଇଯିବେ କି ? ତୁମେ ଜାଣିଛ ଆମର ଲକ୍ଷ୍ୟ ହେଉଛି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ହେବା କିନ୍ତୁ ପାଠପଢା ବିନା ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ। ପ୍ରଥମେ ପାଠପଢି ବୁଦ୍ଧିମାନ ହୁଅ, ପ୍ରଜା ମଧ୍ୟ ତିଆରି କର ତେବେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ହୋଇପାରିବ । ଏଥିରେ ପରିଶ୍ରମ କରିବାକୁ ପଡିବ । ସମ୍ମାନର ସହିତ ଉ□ୀର୍ଣ୍ଣ ହେବାକୁ ପଡିବ । ଯାହା ଫଳରେ ଧର୍ମରାଜଙ୍କର ଦଣ୍ଡ ମିଳିବ ନାହିଁ । ଏହି ମୁରବୀ ସନ୍ତାନ ମଧ୍ୟ ସାଥିରେ ଅଛନ୍ତି, ଇଏ (ବ୍ରହ୍ମାବାବା) ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ତୁମେମାନେ ମୋଠାରୁ ତୀବ୍ରବେଗରେ ଯାଇପାରିବ । ଏହି ବାବାଙ୍କ ଉପରେ ତ କେତେ ଦାୟିତ୍ୱ ରହିଛି । ସାରା ଦିନ ତାଙ୍କୁ କେତେ ଚିନ୍ତନ କରିବାକୁ ପଡୁଛି । ତୁମମାନଙ୍କ ଭଳି ମୁଁ ଏତେ ଯାଦ କରିପାରିବି ନାହିଁ । ଭୋଜନ ସମୟରେ

ଅଳ୍ପ ସମୟ ଯାଦ ରହିଥାଏ ପୁଣି ଭୁଲିଯାଉଛି । ଭାବୁଛି ଯେ ବାବା ଏବଂ ମୁଁ ଉଭୟ ଭ୍ରମଣ କରୁଛୁ । ଭ୍ରମଣ କରିବା ସମୟରେ ମଧ୍ୟ ବାବାଙ୍କୁ ଭୁଲିଯାଉଛି । ବାବା ବହୁତ ସୂକ୍ଷ୍ମ ହୋଇଥିବାରୁ ବୁଦ୍ଧିରୁ ଖସିଯାଉଛନ୍ତି । ଘଡିକୁ ଘଡି ଯାଦ ଭୁଲି ହୋଇଯାଇଥାଏ । ଏଥିରେ ବହୁତ ମେହନତ କରିବାକୁ ହେବ । କେବଳ ଏହି ଯାଦ କରିବା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ଆତ୍ମା ପବିତ୍ର ହୋଇଥାଏ । ଅନେକଙ୍କୁ ପଢାଇଲେ ଉଚ୍ଚପଦ ପାଇବ । ଯେଉଁମାନେ ଭଲ ରୂପେ ବୁଝୁଛନ୍ତି ସେ ଭଲ ପଦ ପାଇବେ । ପ୍ରଦର୍ଶନୀରେ କେତେ ପ୍ରଜା ତିଆରି ହେଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ଜଣେ-ଜଣେ ଯଦି ଲକ୍ଷ-ଲକ୍ଷଙ୍କର ସେବା କରିବ ସେଥିପାଇଁ ନିଜର ମଧ୍ୟ ସେହିପରି ସ୍ଥିତି ହେବା ଦରକାର । କର୍ମାତୀତ ଅବସ୍ଥା ହୋଇଯିବ ପୁଣି ଶରୀରର ସ୍ମୃତି ରହିବ ନାହିଁ । ଭବିଷ୍ୟତରେ ତୁମେମାନେ ବୁଝିପାରିବ ଯେ ଲଢେଇ ଜୋରରେ ହେବ ପୁଣି ଢେର ତୁମ ପାଖକୁ ଆସିବେ । ତୁମମାନଙ୍କର ମହିମା ବଢିଚାଲିବ । ଅନ୍ତ ସମୟରେ ସନ୍ନ୍ୟାସୀମାନେ ମଧ୍ୟ ଆସିବେ, ବାବାଙ୍କୁ ଯାଦ କରିବାରେ ଲାଗିପଡିବେ । ମୁକ୍ତିଧାମ ଯିବା ପାଇଁ ହିଁ ତାଙ୍କର ପାର୍ଟ ରହିଛି । ଜ୍ଞାନ ତ ନେବେ ନାହିଁ । ତୁମମାନଙ୍କର ସନ୍ଦେଶ ସବୁ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କ ପାଖରେ ପହଞ୍ଚିବ, ଖବରକାଗଜ ମାଧ୍ୟମରେ ଅନେକ ଶୁଣିବେ । କେତେ ଗାଁ ରହିଛି, ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସନ୍ଦେଶ ଦେବାକୁ ହେବ । ତୁମେମାନେ ହିଁ ମ୍ୟାସେଞ୍ଜର ପେଗମ୍ବର ଅଟ । ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କ ବିନା, ପତିତରୁ ପବିତ୍ର କରିବା ନିମନ୍ତେ ଆଉ କେହି ନାହାଁନ୍ତି । ଏପରି ନୁହେଁ ଯେ ଧର୍ମସ୍ଥାପକ କାହାକୁ ପବିତ୍ର କରାଇବେ । ତାଙ୍କର ଧର୍ମ ବୃଦ୍ଧି ହୋଇଚାଲିବ, କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ଘରକୁ ଯିବା ପାଇଁ ରାସ୍ତା କିପରି ବତାଇବେ ? ଜଣେ ବାବା ହିଁ ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦ୍‌ଗତି ଦାତା ଅଟନ୍ତି । ତୁମକୁ ଏବେ ପବିତ୍ର ନିଶ୍ଚିତ ହେବାକୁ ପଡିବ । ଅନେକ ଅଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ ପବିତ୍ର ରହୁ ନାହାଁନ୍ତି । କାମ ମହାଶତ୍ରୁ ଅଟେ ନା । ଭଲ-ଭଲ ପିଲାମାନେ ମଧ୍ୟ ପତିତ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି, କୁଦୃଷ୍ଟି ମଧ୍ୟ କାମର ହିଁ ଅଂଶ ଅଟେ, ଏହା ବହୁତ ଶୈତାନ ଅଟେ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏହା ଉପରେ ବିଜୟ ପ୍ରାପ୍ତ କଲେ ତୁମେ ଜଗତଜିତ୍ ହୋଇଯିବ । ଆଚ୍ଛା —

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତାପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସ୍ମୃତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ୍ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାରାଂଶ :—

(୧) କାମକାର୍ଯ୍ୟ କରି ମଧ୍ୟ ଯାଦରେ ରହିବା ପାଇଁ ଅଭ୍ୟାସ କରିବାକୁ ହେବ । ବାବାଙ୍କ ସାଥିରେ ଯିବା ଅଥବା ପବିତ୍ର ନୂଆ ଦୁନିଆର ମାଲିକ ହେବା ପାଇଁ ପବିତ୍ର ନିଶ୍ଚିତ ହେବାକୁ ପଡିବ ।

(୨) ଉଚ୍ଚପଦ ପାଇବାକୁ ହେଲେ ଅନେକଙ୍କର ସେବା କରିବାକୁ ହେବ । ବହୁତଙ୍କୁ ପାଠ ପଢାଇବାକୁ ପଡିବ । ସନ୍ଦେଶ ବାହକ ହୋଇ ଏହି ସନ୍ଦେଶ ସମସ୍ତଙ୍କ ପାଖକୁ ପହଞ୍ଚାଇବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ମୋର ପଣିଆର ସୂକ୍ଷ୍ମ ସ୍ୱରୂପକୁ ମଧ୍ୟ ତ୍ୟାଗ କରୁଥିବା ସଦା ନିର୍ଭୟ, ଚିନ୍ତାମୁକ୍ତ ରାଜା ହୁଅ ।

ଆଜିର ଦୁନିଆରେ ଧନ ମଧ୍ୟ ଅଛି ଏବଂ ଭୟ ମଧ୍ୟ ଅଛି । ଯାହାର ଯେତେ ଧନ ଅଛି ସେ ସେତିକି ଭୟରେ ଖାଉଛି, ଭୟରେ ଶୋଉଛି କାରଣ ଯେଉଁଠି ମୋର ପଣିଆ ରହିଛି ସେଠାରେ ଭୟ ନିଶ୍ଚିତ ଆସିବ । ଯଦି କୌଣସି ସୁନା ହରିଣୀକୁ ମଧ୍ୟ ମୋର ବୋଲି ଭାବିବ ତେବେ ଭୟ ନିଶ୍ଚିତ ରହିବ କିନ୍ତୁ ଯଦି ଏକମାତ୍ର ଶିବବାବାଙ୍କୁ ମୋର ବୋଲି ଭାବିବ ତେବେ ନିର୍ଭୟ ହୋଇଯିବ । ତେଣୁ ସୂକ୍ଷ୍ମ ରୂପରେ ମଧ୍ୟ ମୋର ମୋରକୁ ଚେକ୍ କରି ତା'କୁ ତ୍ୟାଗ କରିଦିଅ ତେବେ ନିର୍ଭୟ ଏବଂ ଚିନ୍ତାମୁକ୍ତ ରାଜା ହେବାର ବରଦାନ ମିଳିଯିବ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର ବିଚାରକୁ ସମ୍ମାନ ଦିଅ ତେବେ
ଆପେ ଆପେ ତୁମକୁ ସମ୍ମାନ ମିଳିବ ।